

[Gert Petersen.]

at gøre med den almindelige holdning fra myndigheders og dem-der-sidder-på-bjergets side herhjemme, men det er efter min opfattelse ikke et rigtigt synspunkt. Det er i hvert fald kun delvis rigtigt. Jeg mener ikke, at De Forenede Stater — endnu — er blevet til det fascistiske diktatur eller oberstdiktatur, som jeg ser at selv en professor Hermann Kahn, der dog ikke hører til NATOs og USAs hårdeste modstandere, er begyndt at advare om at der er en risiko for, en alvorlig risiko for, i USA. Men det er i hvert fald indlysende, at retstilstanden i USA befinder sig i et fremadskridende forfald, forskelligt alt efter hvilken enkeltstat det drejer sig om. Enkeltstaternes beføjelser og praksis er jo yderst forskellige, og jeg tror ikke, der er nogen i dette ting, som vil påstå andet, end at i f. eks. en lang række sydstater i Amerikas Forenede Stater har man tilstande, der er lige så langt fra vores opfattelse af retssamfund, som et åbenlyst formelt diktatur er det. Byen Augusta i Georgia er nævnt her under denne debat, og der kan nævnes mange, mange flere eksempler. Fra disse sydstater har under den nuværende krise i USA giften sneget sig ind også i andre dele af De Forenede Stater. Vi er i hvert fald mange — og jeg tror ikke, det er specielt på den yderste venstrefløj — jeg tror, vi er mange i dette land, som har en dyb mistillid til den nuværende retstilstand i USA og vil være meget uheldige, om mennesker udleveres til det retssystem derovre.

Dernæst er De Forenede Stater præget af voksende indre spændinger. De racemæssige er nævnt her, og hr. Kjær Rasmussen gav en redegørelse for hele baggrunden for racekonflikten, som jeg må sige jeg ikke kunne finde meget demagogisk i i modsætning til hr. Langkilde. Man må også føje hele den sociale konflikt til. Til disse spændinger hører som et vigtigt moment, at undertrykkelsesapparatet også intensiveres for at holde samfundet i en vis balance, for at holde spændingerne under kontrol. Men denne intensivering af undertrykkelsesapparatet fører til en forøgelse af politiets magt, og vi har i årenes løb og i ganske særlig grad i de senere år og i de sidste dage fået en række beretninger fra De Forenede Stater om politiets og nationalgardens optræden og om

lokale statsadvokater osv., som aldeles ikke burde kunne indgyde noget menneske af demokratisk opfattelse nogen tillid til disse sider af det amerikanske såkaldte retssystem.

Denne voksende spænding fører også til en øget modstand, den fører til øget klassekamp, den fører til øget frigørelseskamp. Den fører til væbnede kampe, som vi kan stå fremmede over for, som vi kan undre os over, og vi kan spørge: hvorfor kan det ikke arrangeres, hvorfor kan det ikke ordnes på en anden måde? Vi må ikke desto mindre erkende, at med de spændinger, der eksisterer i USA, opstår der det ene væbnede slag efter det andet — det har vi senest set i Augusta i Georgia — opstår der fra undertrykkelsesmagts side, fra politiets side, som optræder som undertrykkelsesmagt, intensiverede kampagner med forfølgelse af dem, der vil lave samfundet om, sådan som tilfældet var i Chicago, hvor man stormede netop De sorte Panteres hovedkvarter, og hvor det nu mere og mere træder frem, at der her var tale om en rent provokerende handling fra politiets side, at den nedskydning, der fandt sted af sorte pantere, foregik ganske uprovokeret.

Eldridge Cleaver har deltaget og deltager i denne frigørelseskamp, i denne voldsomme konflikt i De Forenede Stater. Han har været indblandet i skyderier, det er nogle af de anklager, der er rejst imod ham. Vi kender naturligvis ikke detaljerne, men vi kender så meget til forholdene i USA, at vi ved, at gang på gang slår den politiske kamp under de nuværende vilkår over i en væbnet kamp, og at der ikke, fordi Cleaver har været indblandet i skyderier, skulle være nogen grund til at antage, at han derfor — når vi tager hele hans forfatterskab og hans øvrige politiske virksomhed i betragtning — skulle være en gemen forbryder.

Jeg synes, alt tyder på, at han har måttet forlade USA som politisk flygtning. Vi bør anerkende ham som politisk flygtning og derfor yde ham en garanti mod udlevering, en klar forhåndsgaranti, for som sagt, jeg tvivler på — man kan måske nok have tillid til domstolenes afgørelse i den forstand at de vil følge lovens bogstav osv., men jeg tvivler på, at domstole overhovedet er indrettet til, formalistiske som de må være, at